

Kövér László, az Országgyűlés elnökének ünnepi beszéde a berlini magyar nagykövetségen

Berlin, 2019. szeptember 10.

Mélyen tisztelt Wolfgang Schäuble Elnök Úr! Tisztelt Emlékező Közösség, kedves Barátaink!

Egy nemzeti költőnk – Berzsenyi Dániel – írta 1807-ben: *"Nem sokaság, hanem Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat"*.

Mi, magyarok, mint sok más nép ebben a régióban, az évszázadok során gyakran érezhettük úgy, hogy valamilyen „sokaság”, egy sokszoros túlerő kerekedik fölénk, eláraszt bennünket, uralja és meghatározza sorsunkat. De időről-időre mégis eljött a pillanat, amikor az itt élő népek „*csuda dolgokat tettek*”, mert volt hozzá lelkük, s mert ez a lélek a legnyersebb vagy a legravaszabb elnyomás alatt is mindig szabad tudott maradni.

Ilyen pillanat jött el harminc esztendeje is, ezért ma büszkén tekinthetünk vissza: mi itt, Közép-Európában közösen akkor is csuda dolgokat tettünk. Mindazok, akik annak idején hétfőnként Drezdában és Lipszében demonstráltak, akik több százezred magukkal vonultak az utcára Budapesten, Prágában, Varsóban. Akik tiltakoztak a Duna-kanyarba tervezett környezetrombolás vagy a romániai falurombolás ellen. Akik életüket kockáztatva másztak át a vasfüggönyön, a Falon, Wartburg-alkatrészekből barkácsolt lélekvesztővel próbáltak átrepülni a szabadságba, vagy akik parancsnak ellenszegülve engedték át a határon a Nyugat felé menekülőket.

Van egy magyar népi bölcsesség, mely szerint „*szükségben ismeredik meg a barát*”. Nem véletlen, hogy a 30 évvel ezelőtti eseményeknek emléket állító tábla a Bundestag – s hasonmása az Országház – falán a magyar és német nép barátságát emeli ki elsőként. Ez a barátság első királyunk és hitvese, bajor Gizella házasságkötése óta tart, de 1989-ben újból megerősítést nyert, még szorosabbá vált, s egyben új szakaszba is lépett. Mert azt mondhatjuk: ellentétben az 1953-ban Berlinben vagy az 1956-ban Budapesten történekekkel, harminc esztendővel ezelőtt a történelem a bátorságért, az emberségért és a szolidaritásért cserébe szabadságot teremtett a határnyitóknak.

Három évtizeddel ezelőtt mindannyiunkhoz kegyes volt a Történelem Ura: elődeink megannyi történelmi veresége és legyőzve szerzett eszmei győzelme után számunkra megadta a valóságos történelmi győzelem elégtételét. Az elmúlt harminc év az ezer éves magyar-német kapcsolat méltó folytatása, valódi

sikertörténet. Mi, magyarok megnyitottuk az utat Németország egyesítése előtt, majd a német egység létrejöttét követően országaink kulcsszerepet játszottak az európai egyesítés megvalósulásában, a NATO és az EU bővítésében. Lélekszámában is erősödött a magyarországi németek közössége, gyermekeik az óvodától az egyetemig anyanyelvükön tanulhatnak, sőt az Andrássy Egyetemen posztgraduális képzést kaphatnak a német nyelvterületen kívül egyedülként e nyelven oktató intézményben, maguk választhatják országgyűlési képviselőjüket. A magyar Országgyűlés egyedülként hozott határozatot a szülőföldjükről elűzött németek tiszteletére évente tartandó emléknapról. A Németországban élő magyarok lojális és értékteremtő polgárai a német államnak, miközben hűséges tagjai maradtak a magyar nemzetnek. A Magyarországon működő körülbelül 6000 német vállalat egyszerre járul hozzá országaink jólétének és az EU versenyképességének javításához, legyen szó a globális szinten is élen járó autóiipari cégekről, vagy a kis családi vállalkozásokról. A „*meghosszabbított munkapad*” egyre több innovatív elemet, egyre erősebb hozzá adott értéket adó telephellyé válik, nem utolsó sorban azért, mert átvettük és alkalmazzuk a német duális képzési modellt. Katonáink a világ számos válságövezetében vállvetve küzdenek a tömeges elvándorlást kiváltó okok felszámolásáért, és immár egyre több helyen közösen tudunk segítséget nyújtani a nagyvilágban szükségét szenvedő embereknek.

Harminc év után tehát jogos elégedettséggel tekintünk együttműködésünk eredményeire, az együtt elért sikerekre, és – tisztelt Német Politikustársaim – a mérlegkészítés során bátran könyveljük a pozitív oldalra a harminc év során tapasztalt politikai szemléletbeli különbségeinket és nézeteltéréseinket is, hiszen kölcsönösen tanulhatunk egymás különbözőségeiből is, ha mindig tiszteletben tudjuk tartani azokat. Mindezek együttvéve erőt és lendületet, elszánást és magabiztosságot adnak a közös munka folytatásához.

Ha közös otthonunk, Európa jövőjére gondolunk – amely újraegyesítésének elindításában benne volt a magyarok bátorsága, a kelet-német polgárok merészsége és Helmut Kohl kancellár illetve kormánya stratégiai érzéke –, akkor tudnunk kell, hogy a következő évtizedekben is szükségünk lesz egymás bátorságára és bölcsességére.

Európában ugyanis nemcsak a lélekszám a fontos, hanem a lélek, az európai szellemiség is. Ez a lélek, ez a szellemiség ma is él, nem nekünk kell megalkotni, legfeljebb csak mindig újra felfedezni a magunk számára és megélni: közös értékeinket, a keresztény örökséget, az Európai Unió alapító atyáinak útmutatását. Ennek pedig egyik sarokköve, hogy szabad népeink saját identitásukat, hagyományait megtartva, életerejüket egymás javára is fordítva együtt váljanak erőssé Európában és a világban. Nekünk, magyaroknak történelmünk során azért volt olyan drága a szabadság, hogy a vérünket is hajlandóak voltunk érte ontani,

mert egyet jelentett az önazonosságunk, nyelvünk és kultúránk megőrzésének lehetőségével. Így volt ez 1956-ban és 1989-ben, s így van ma is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Európa számos és meglehetősen súlyos kihívás előtt áll, amelyeket – azt hiszem, ebben egyetértés van – csak az erőink összpontosításával tudunk megválaszolni.

Életbe vágó, s Európa jövőjét alapvetően meghatározó kérdés azonban, hogy ezt az erőösszpontosítást miként hajtjuk végre? Birodalmi logika szerint – azaz előbb legyűrve minden, az önállóságát őrizni akaró belső erőt, egy központi érdek és akarat alá rendelve a tagállamokat –, vagy pedig demokratikus módon – azaz a valóban meglévő közös érdekek érvényesítésére és védelmére szabad akaratuk szerint mozgósítva őket.

Kedves Német Barátaink!

A határnyitás emlékezete és az azóta eltelt évek tapasztalatai feljogosítanak valamennyiünket, hogy bízzunk benne: országaink és nemzeteink a barátság és a kölcsönös tisztelet szellemében együttműködve a jövőben is komoly sikerekre hivatottak, s ezzel nagyban hozzá tudnak járulni Európa megerősítéséhez is.

A költő szavával élve az előttünk álló időben is tegyünk újra együtt „*csuda dolgokat*”, országaink érdekében és Európa javára! Isten adjon ehhez nekünk elegendő erőt és bölcsességet!